

sonis nota immunem aggrediebatur,) statim a sancto ovili digreditur, velut mirum filius improbus, atque alienus, a semita recta claudicans, atque ad eum, qui legendis Nicomediensis oræ vestigialibus præerat, Aulicalanum nomine, accedit, eumque socium, & adiutorem in his quæ adversus sanctum virum struebantur, adhibet.

VII.

Ambo igitur in capitis sui perniciem initio consensu, libellum in eum calumniis refertum perversissimo animo conscribunt. In quo primum illud inserunt, eum Imperatoris tanquam hæretici memoriam execrari, & diris devovere, eumque Syrum, atque Vitelium appellare. Per Syrum Nestorianum intelligi, certum est, per Vitelium, nescimus, sicut & pariter ignoramus, quid sit quod tradit Theophanes, eundem Constantinum Imperatorem ignominie causa appellatum ab Andrea Cretensi Martyre, Civillianum. Si autem conjectura res agenda est, fortasse vox illa, Vitelius, deducta est, *βυβλος*, quod significat igneam gurgitem, unde *βυβλος*, qui est in profundo, sicque ea voce significatum, Constantinum in profundum impietatis decidisse, juxta illud: Peccator cum in profundum venerit, contemnit. Et vox Civillianus, a Græco pariter *κυσβαλλος*, quod significat improbum, maleficum, securi dignum. Sed pergit auctor, aliam recensere in eum comparatam calumniam, nempe ipsum, ait, adversus ipsius Im-

peratoris majestatem technas moliri, aliaque permulta, quæ ob prolixitatem, atque inutilem loquacitatem, intempestivum, ac supervacaneum est commemorare.

Postremo autem de proba illa, atque præclara Anna, quam ipse mundum fuga relinquente in monacharum numerum, atque ordinem adscripserat, hoc ponunt: Quod mulierem quandam, nobili loco natam, fraude circumventam, monasticis institutis initalisset, atque in inferiori monasterio teneret, cum eaque noctu, ad ipsum ascendente, consuetudinem haberet. Ad hæc ipse ancillam pecunia corrumpunt, eique tum libertatem, tum aulici cujusdam connubium pollicentes, hoc persuadent, ut adversus eam simul ac sanctum virum consentanea iis diceret, quæ illi in illo calumniis pleno libello contexuerant. Sed quænam ista insignis femina fuerit Anna, ex eodem auctore dicamus, qui superius hæc de ipsa habet:

VIII.
Ingens
calumniæ
de Anna
vidua.

Mulier quedam illustris, atque honesta, marito haud ita pridem orbatâ, festinanter sanctum virum adiit. Cumque se viduam, atque liberorum expertem, ac proinde solam esse, ipsi narrasset, nihil aliud sibi superesse, dicebat, quam ut monastica veste, cujus se incredibili quodam desiderio teneri assererat indueretur. Ille autem eam longa oratione instructam, ac salutiferis præceptis sedulo eruditam dimisit, his verbis ad extremum utens: Vide cum

IX.
Anna vi-
dua mo-
nasticam
amplecti-
tur vi-
tam.

PAGIUS proxime perperam subitici *Azulfriidum*, qui tempore quo Carolus M. Desiderium Langobardorum Regem ex Italia captivum adduxit, vivebat; indeque infert, *Fulericum* seu *Fulericum* a Fulgario seu Fulcario distinguendum esse. At duobus Attiniacensibus Conventibus suis annis redditis, hæc pluresque difficultates, quæ huc usque enatæ sunt circa annos emortuales Episcoporum & Abbatum in hoc primo Conventu Attiniacensi subscriptorum, evanescent. *Fulgarius* in diversis Episcopolarum a Zacharia Papa scripturarum editionibus, varie nuncupatur, ut ipsemet Cointius an. DCCLX. num. XVII. fatetur: *Fulericus* in Baroniâ, *Fulericus* in Seraniana, *Fulgarius* in Biniana, & *Fulcarius* in Sirmundiana. Quare series Episcoporum Leodiensium sic dirigenda. *S. Hubertus* an. DCCXXVII. ad Deum migravit, & *Synthus Florebertus* ejus filius ante clericatum genitus post aliquot menses ei successit ineunte anno DCCXXVIII. ut ibidem ostendi, & annis XIX. præfuit eidem Ecclesie juxta Molanum in Natalibus Sancto Belgii: ideoque obiit Florebertus, non anno DCCXLIV. ut idem Molanus, nec anno, DCCXLV. ut Cointius, nec anno DCCXLVI. ut Henschenius in ejus Vita ad diem XXV. Aprilis scripsere, sed anno DCCXLVII. Eum excepit *Fulcarius*, seu *Fulericus*, qui, teste *Ægidio* in Additionibus ad Anselmum, præfuit Ecclesie Leodiensi annis XV. sicque hoc anno post coactam Synodum Attiniacensem ad Superos transit, eique *Agelfridus*, qui anno septingentesimo septuagesimo quarto Ecclesiam Leodiensem regebat, successit.

Labbeus & Cointius citati utrumque Conventum Attiniacensem confundentes laudatum Decretum anno DCCLXV. quo alter Conventus Attiniacensis habitus conditum putarunt. At duos conventus Attiniaci (quod Oppidum, est ad lævam Axonæ ripam, in valle Burgeni vulgo *Atigni*) distinguendos esse eruo ex Wandelberto in libello citato, qui ait Pippinum Regem positum in Palatio, quod Attiniacum vocatur, cum ad generalem populi Conventum simul *Assuerus Abbas* venisset, commississe eidem *Assuero* Cellam Sancti Goaris, ut postea vocata fuit, eamque cum Monasterio Prumiensi tunc primum conjunctam fuisse, uti in secundo Conventu Attiniacensi explicabimus. Quamobrem cum *Assuerus*, qui interfuit Conventui Attiniacensi non subscripserit cum aliis Abbatibus XVII. præfato Decreto Conventus Attiniacensis, in quo Cellam Sancti Goaris obtinuit, diversus est ab illo, cui Abbatibus XVII. subscribere. Nec satisfacit responsio Cointii dicentis, *Assueri* nomen ex libello Wandelberti laudato restituendum esse, quod alius Francorum Conventus apud Attiniacum, post erectum Prumiense Monasterium a Pippino Rege celebratus non invenitur. Wandelbertus enim intelligit Conventum anno DCCLXV. habitum, ad quem referri non potest Decretum a XVII. Abbatibus subscriptum; cum in eo *Assueri* nomen non legatur, & ex Wandelberto, qui annum congregati Conventus non exprimit, restitui non possit. In Annalibus Francorum loca, in quibus Francorum Conventus per hæc tem-

V.
Duo Con-
ventus
Attinia-
censes di-
stinguen-
di.